

Núm. de Protocol: 1000021/2015
Núm. de Rotlle: TSJA-0000074/2016

SENTÈNCIA 78-2016

PARTS:

Apel·lant: Sr. XXX

Representant: Ídem

Advocat: Ídem

Apel·lat: COL·LEGI OFICIAL D'ADVOCATS D'ANDORRA

Representant: Sr. CPS

Advocat: Sr. ALM

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY

Magistrats: M.I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA
M.I. Sr. Bernard PLAGNET

Andorra la Vella, vint-i-u d'octubre de dos mil setze.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **1000021/2015**.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La sentència de data 6 de maig de 2016 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va desestimar la demanda promoguda per l'agent, avui recurrent, i va declarar ajustada a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa la resolució del Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra per la qual se l'imposava una sanció disciplinària d'apercebiment per escrit per una infracció lleu de les normes deontològiques.

2.- La part agent va interposar recurs d'apel·lació contra la sentència del Tribunal de Batlles, que es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) La sentència recorreguda no ha resolt fonamentadament la qüestió plantejada per l'agent de determinar que l'article 38 de les normes deontològiques -que estableix la interrupció *sine die* de la prescripció de l'acció sancionadora una volta incoat l'expedient-, contradiu el principi constitucional de seguretat jurídica.

b) S'ha d'estimar l'excepció peremptòria de prescripció de l'acció.

c) La lletrada va ser citada a declarar en el marc d'un incident de nul·litat d'actuacions en què es recusava a diferents persones per raó del seu vincle amb l'advocada citada i defensora d'una de les parts del judici principal. Aquest comportament no contradiu les normes deontològiques per quant l'advocada citada com a testimoni no va ser cridada a declarar en el marc de la causa penal principal que enfrontava ambdós lletrats.

d) L'article 6 de les normes deontològiques afecta la llibertat i independència del lletrat recurrent.

3.- En la seva contesta de data 20 de juliol de 2016, la representació del Col·legi d'Advocats d'Andorra s'oposa al recurs d'apel·lació i manifesta en substància que:

a) L'apel·lant no va invocar en la seva demanda la vulneració del principi de seguretat jurídica, sinó que va al·legar la prescripció, la qual va ser resolta de forma motivada i encertada en la sentència recorreguda.

b) El procediment sancionador seguit contra el recurrent no li ha ocasionat en cap moment indefensió ni altre perjudici.

c) La citació de l'advocat oposat es produeix en la mateixa causa penal.

d) L'article 6 de les normes deontològiques no prohibeix la citació del lletrat de la part contrària, sinó que estableix uns requisits per evitar abusos, com demanar el consentiment de l'advocat de forma prèvia a la citació, o en defecte de tal consentiment demanar l'autorització a la junta del Col·legi.

4.- En l'acte de la vista oral, les parts compareixents van exposar les consideracions que van considerar més adients a la defensa de llurs interessos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com resulta dels antecedents, la qüestió debatuda en aquest procés consisteix en determinar si resulten ajustades a dret les resolucions del Col·legi d'Advocats d'Andorra, en virtut de les quals es va imposar a l'agent una sanció d'apercebiment per escrit, com a responsable d'una infracció lleu de l'article 36.b) de les normes deontològiques del Col·legi, en relació amb l'article 6, per haver citat a judici a la lletrada de la part contrària en un procés penal, sense consentiment de la interessada o autorització de la Junta de Govern.

L'agent interposa el present recurs d'apel·lació contra la sentència del Tribunal de Batlles que ha desestimat la seva demanda, el qual es fonamenta en dos motius diferents. En primer lloc, considera que havia prescrit l'acció per imposar una sanció i que el contingut de l'article 38 de les normes deontològiques vulnera el principi de seguretat jurídica, quan disposa que *"la prescripció s'interromprà per l'inici del procediment disciplinari i, en el seu cas, per l'inici de les diligències prèvies, per la durada de tot el període de tramitació de l'expedient"*. En segon lloc, al·lega que no ha comès la infracció que hom l'imputa, ja que no va citar la lletrada de la part contrària en el procés penal en què defensaven parts contraposades, sinó en l'incident de nul·litat en què va plantejar una recusació que pretenia acreditar mitjançant la declaració d'aquella. També considera que la limitació que imposen les normes deontològiques contradiu la seva llibertat professional al servei del seu client.

Tercer.- Pel que fa al primer dels indicats motius d'impugnació, resulta encertada l'argumentació de la part apel·lada, segons la qual el recurrent no va invocar en la primera instància la vulneració del principi de seguretat jurídica que recull l'article 3.2 de la Constitució, de manera que no pot afirmar ara que la sentència del Tribunal *a quo* no ha donat resposta a les seves al·legacions sobre aquest punt, que en realitat són inexistents. Aquest fet faria, en realitat, innecessari abordar ara l'examen d'aquesta qüestió.

En qualsevol cas, no es discuteix que la resolució sancionadora ha fet aplicació de l'article 38 de les normes deontològiques del Col·legi, el qual, després d'establir que les faltes lleus prescriuen als tres mesos dels fets que les motiven, disposa, en els termes que abans s'ha exposat, que l'inici de l'expedient interromp el termini de prescripció, així com la iniciació de les diligències prèvies, per la durada de tot el període de tramitació de l'expedient.

Atès que existeix una norma específica que regula l'institut de la prescripció en l'àmbit de la potestat disciplinària del Col·legi d'Advocats, resulten encertats els raonaments de la sentència apel·lada que han considerat improcedent recórrer a les altres normes jurídiques que invoca el recurrent, relatives a d'altres àmbits, com són la Llei qualificada de la justícia, la Llei de bases de l'ordenament tributari o el Codi Penal. De la mateixa manera, en funció de les dates en que es van produir els fets sancionats i es va tramitar el procediment disciplinari, tampoc resulta aplicable la Llei 48/2014, de 18 de desembre, que és clarament posterior. Les resolucions col·legials i la sentència apel·lada han determinat

correctament quina és la norma aplicable i, en aplicació de la mateixa, han conclòs que la infracció lleu que s'imputa al recurrent no havia prescrit, ja que el procediment disciplinari es va iniciar abans del transcurs del termini de tres mesos comptats des de la data en què es van produir els fets.

Quart.- La seguretat jurídica que consagra l'article 3.2 de la Constitució és un principi jurídic que es troba universalment reconegut, que constitueix una garantia del ciutadà i que es concreta a través de diverses manifestacions, com són el principi de legalitat, la irretroactivitat de les normes sancionadores o restrictives de drets individuals, la cosa jutjada i també la prescripció de les infraccions, que és l'objecte de debat en aquest procés.

L'institut de la prescripció es fonamenta de forma indubtable en el principi de seguretat jurídica, però això no suposa que l'article 3.2 del text constitucional imposi una determinada manera d'aplicar aquella figura, ni tampoc uns terminis màxims o mínims, sinó que aquests aspectes han de ser regulats per la normativa corresponent, de caràcter general o sectorial.

L'article 38 de les normes deontològiques del Col·legi d'Advocats estableix un termini de tres mesos per a la prescripció de les faltes lleus, que s'inicia el dia de la comissió dels fets i s'interromp amb la iniciació del procediment disciplinari o de les diligències prèvies. Tanmateix, la norma no permet que es torni a iniciar el termini durant la tramitació de l'expedient, a diferència de la posterior Llei 48/2014, ni contempla tampoc la figura de la caducitat del procediment.

Ara bé, la vulneració del principi de seguretat jurídica que denuncia el recurrent no es pot resoldre aquí mitjançant una anàlisi en abstracte de la disposició qüestionada, ja que en aquest procés no s'impugna directament aquesta norma. L'objecte del recurs és la concreta resolució sancionadora i la resposta s'haurà de donar en funció de les circumstàncies particulars que concorren en aquest cas.

En el terreny dels principis, es podria parlar de vulneració del principi de seguretat jurídica quan el procediment sancionador hagués estat paralitzat durant un llarg període, manifestament desproporcionat, de forma que es pogués considerar abandonada l'acció i que les sancions no tindrien l'efecte reparador que pretenen, a més d'incidir sobre una situació ja consolidada, que són les raons que justifiquen en definitiva l'institut de la prescripció.

Tanmateix, no es pot considerar que en aquest supòsit es donin aquestes circumstàncies. Encara que la tramitació del procediment disciplinari ha estat certament dilatada, el termini que ha transcorregut entre les successives actuacions ha estat com a màxim de nou mesos, de manera que no es pot considerar que la resolució sancionadora hagi vingut a incidir sobre una situació ja consolidada, ni hagi vulnerat el principi de seguretat jurídica.

Resulta procedent, doncs, aplicar en el seu tenor literal l'article 38 de les normes deontològiques i desestimar el primer motiu d'impugnació que articula el recurrent.

Cinquè.- Quant a la comissió de la infracció, no ofereix dubtes que l'agent va incomplir l'obligació establerta en l'article 6 de les normes deontològiques del Col·legi, segons el qual s'havia d'abstenir de promoure la citació a judici de l'advocada de la part contrària, sense el seu consentiment o l'autorització de la Junta de Govern.

Es tracta no només d'una norma de cortesia entre companys, sinó també d'una garantia de la funció de l'advocat, la independència del qual es podria veure atacada si se'l fa objecte d'una o de diverses citacions que resulten injustificades i abusives. Per això les normes deontològiques, que suposen la decantació d'una sèrie de màximes d'experiència, subjecten aquesta citació al consentiment de l'interessat o a l'autorització de la Junta del Col·legi. D'altra banda, no es pot considerar en cap cas que aquest requisit comprometí la independència de l'actuació professional, sinó que, ben al contrari, la reforça davant d'intromissions injustificades. En qualsevol cas, no s'impedeix la citació, sinó que se la sotmet a determinats requisits de forma que garanteixen que està justificada.

Finalment, no es pot compartir l'argument del recurrent, segons el qual no es va demanar la citació en el mateix procediment en què actuava l'altra advocada. Resulta indiscutible que l'incident de nul·litat tenia per objecte la sentència que va posar terme a la causa penal, de manera que s'insereix en el mateix procés en què es va dictar aquella.

Per tot això, s'ha de desestimar el recurs d'apel·lació i confirmar en els seus propis termes la sentència impugnada.

Sisè.- No es fa cap pronunciament sobre el pagament de costes judicials per raó de manca de temeritat.

DECISIÓ

En atenció a tot el què s'ha exposat, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa el Sr. XXX contra la sentència dictada el 6 de maig de 2016 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Segon.- No efectuar cap pronunciament sobre el pagament de les costes judicials d'aquesta alçada.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció administrativa i fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.